

Franjo Frančič

TRI PESMI

Pesem za Jureta Detelo

Hladno je,
v tvojem ognjišču ne plapola več ogenj zunanjega,
kako varljivo,
tista četa mravelj se te spominja,
samo ti si bil ljubezniv z njimi,
samo ti si se sklonil nad žuželko in umaknil kamen,
samo ti si stal tam pred hišo nad mandračem v Piranu,
sključen.
kriče,
pomagajte, pomagajte, utaplja se človek!
Moje oči so videle samo boo,
tvoj pogled je segel dalj od obale,
ptice so bile tvoj zaveznik,
jeleni tvoji prijatelji,
gansom si posvetil najlepšo odo,
v tvojem gibu ni bilo ostrine,
ko si recitiral Jenka,
ko si ponavljal za Oblomovim,
ko si zlagal prazne škatlice cigaret,
brez žal besede za ljudi,
tako tuj
in tako svetniški,
da znova tipam za tvojimi besedami na snegu papirja:
očka, kako da potoki
ponoči ne spijo

Piran 22. 12. 1992

Istrska štorija

Vino je krščeno,
 les pa še vedno mrmra,
 v očesu se izgublja obzorje,
 misli plašne srne,
 spomini,
 na prijatelja,
 ki se je izgubil v snegu,
 na ljudi, ki sem jih zgrešil,
 na bele spomine,
 ki vedno znova potrkaajo na vrata jutra,
 na čudeže krogotoka narave,
 na mlada drevesa, ki nestrpnost čakajo pomladi,
 na lastovko, ki prezimuje na jugu,
 toliko vsega,
 toliko sovražnosti in zla,
 navidezno zunaj,
 skrit v krhki lupini,
 izštevam bele noči,
 ki kot rakete ciprese letijo v nebo,
 čakam,
 sam ne vem na kaj,
 na zgodbo, ki bo potrkala sama,
 na škripanje veje,
 na skelenje v brazgotinah,
 v naročju čarovniške pokrajine,
 pet do dvanajste,
 zlate krogle bodo obiskale svet,
 a usta bodo polna prsti.

Parecag 23. 12. 1992

Orumenela fotografija

Veš, mama, zdaj, ko si bela tam daleč,
 mi nisi bila še nikoli tako blizu,
 samo roko iztegnem, pa si že tu,
 v neki poletni obleki, leto 1943,
 ne vem zakaj, kaj počneš tu,
 kot rana na deblu časa je,
 ta blues, za izgubljeno noč,
 prej pa, sanje o čudežnih otokih,
 potem pa, svet se skrči
 v kletko,

